

Katka, Ťapka

a kamarádství
v ohrožení

Anica Mrose Rissiová

ILUSTRACE Meg Parková

bambóok

bamb**oo**k

Katka, šapka

a kamarádství
v ohrožení

Anica Mrose Rissiová

ILUSTROVALA **Meg Parková**

Anica Mrose Rissiová
KATKA, ŤAPKA
a kamarádství v ohrožení

Přeloženo z anglického originálu *Anna, Banana, and the Friendship Split*
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster v New Yorku roku 2015.
Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.
Text copyright © 2015 by Anica Mrose Rissi
Ilustrations copyright © 2015 by Meg Park
Translation © Tereza Lebedová, 2022

Vydala GRADA Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
jako svou 8583. publikaci.
Překlad Tereza Lebedová
Odpovědná redaktorka Olga Tesařová
Úprava obálky a sazba TypoText
První vydání, Praha 2022
Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2022

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické
knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické
či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.
Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.*

ISBN 978-80-271-6691-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-3382-6 (print)

Pro Annu Luizu
(a Arugulu, samozřejmě)

První kapitola

Něco si přeji

Julie říká, že nejlepší na narozeninách je dostávat dárky, ale já na nich mám nejradši narozeninové přání. Četla jsem o tom snad všechny pohádky – a vím, že si musíme dobře promyslet, co si přejeme, takže letos jsem svoje přání plánovala celé týdny dopředu. Byla jsem proto připravená.

Všichni zpívali a táta nesl dort a položil ho na piknikovou deku rozprostřenou na podlaze uprostřed obývacího pokoje. Byl to čokoládový dort s růžovou vanilkovou polevou: Juliin a můj nejoblíbenější. Poblíkávalo na něm devět žlutých svíček.

Otevřela jsem pusou, abych se zhluboka nadechla, ale vtom mě máma vylekala. „Ťapko!“ vykřikla. „Okamžitě tam přestaň strkat čumák. Dorty nejsou pro psy.“

Ťapka od narozeninového dortu vycouvala s provinilým výrazem. Zavrtěla celou zadní částí těla – říkala tak mámě *promiň* –, otočila se a místo toho začala očichávat mou nejlepší kamarádku Julii.

Julie se zahihňala a přitáhla si Ťapku na klín. „No tak, Katko,“ řekla mi, „něco si přeji!“

Zavřela jsem na vteřinu oči a představila si, co jsem si přála: výlet do Vodního světa. Skoro jsem cítila, jak sjíždím po vysokém točitém tobogánu, svištím zatáčkami s Julií za zády, společně pak přistáváme v obrovském bazénu s vlnobitím a voda okolo nás stříká vysoko do vzduchu. Reklamy

Vodní svět líčily jako nejzábavnější místo na Zemi a já tam už dlouho moc chtěla jít. Tom říkal, že nás tam rodiče nikdy nevezmou, ale já věděla, že když na to použiju své narozeninové přání, splní se to. Narozeninová přání mají totiž zvláštní kouzlo. Díky takovému přání jsem dostala Ďapku.

Naklonila jsem se ke svíčkám, připravená je sfouknout. Ale ještě než jsem to stihla udělat, Julie zašeptala: „Přej si poníka.“

Ztuhla jsem. Kde bychom chovali poníka?

„Dělej, přišero!“ řekl Tom a strčil prst do polevy.

Fuj. Na zlomek vteřiny jsem si pomyslela, jestli si nepřát míň otravného staršího bráchu, ale ani nejmocnější narozeninové přání by Toma nenapravilo.

Julie do mě povzbudivě štouchla, odfrkla si a zařechtala jako koně, které vidáme v parku. Zněla jako opravdová klisna.

Zašklebila jsem se na ni i na Ďapku a otočila se zpátky k dortu. Zatímco jsem jedním dlouhým dechem sfoukávala svíčky, myslela jsem si: *Přeju si poníka.* Nikdy jsem nedokázala Julii nic odmítnout. Byla to moje nejlepší kamarádka.

Druhá kapitola

Žádná jízda na koních

Je hloupé cítit se smutný, když jíte růžový dort, takže jsem se snažila nemyslet na to, jak jsem narozeninové přání promrhala. Ale stejně jsem věděla, že jsem to pokazila. Ráda bych měla poníka, ale takové zbrklé přání se nikdy nesplní. A i kdyby se poník zázrakem zjevil uprostřed obývacího pokoje, nepřipadalo v úvahu, že by mi naši dovolili si ho nechat. Ani kdybych ho vycvičila, aby zametal podlahu ocasem, zastříhoval trávník zuby a nosil všem snídaně do postele. Dokonce ani kdybych řekla *prosím*.

Na chvíli jsem si představila, že poníka tajně chovám ve svém pokoji, ale nešlo by to tak snadno

jako v případě Toma a jeho školního křečka, protože schovat koně je mnohem, ale mnohem těžší. Do mé skříně by se sotva vešel i ten nejmenší poník a všechny moje šaty by se zmačkaly

a načichly by senem. A i kdybych nakrásně dokázala ukryt celého koně, jak schovám jeho koblížky?

Většinou má sice Julie spoustu dobrých nápadů, ale tentokrát jsem ji neměla poslechnout. To ona vymyslela, že uspořádáme mou narozeninovou oslavu jako piknik na kostičkované dece s termoskami jahodové limonády a malými sendviči podávanými v košíku. Když jsem se vzbudila, přšelo a já si zoufala, že mám po narozeninové oslavě, ale

Julie můj velký den zachránila. Řekla, že bude dokonce zábavnější, když si uděláme piknik uvnitř, a překvapila mě, když mi ukázala dlaň plnou malých plastových mravenců. Byla to bezvadná oslava, až na to moje přání. Aspoň protentokrát jsem neměla na Julii dát a měla jsem se držet svého plánu.

Zatímco Julie stavěla mravence do řady směřující ke zbytkům jídla a táta s Tomem odnášeli prázdné talíře, nechala jsem Ťapku, aby mi olízala zbytky polevy z prstů. Obyčejně je sklízení ze stolu i moje práce, ale táta řekl, že narozeninová princezna má den volna od domácích povinností.

„To já jsem v tom případě narozeninová princezna každý den,“ prohlásila Julie a odhrnula si kudrny z obličeje.

Byla to pravda. U táty nemusela Julie dělat nic, a stejně dostávala kapesné. U mámy měla

za úkol ustlat si každé ráno postel, ale většinou zapomněla a hospodyně to udělala za ni. A její máma si toho ani nevšimla. Julie v tomhle měla štěstí. Rodiče ji nechali dělat, cokoli se jí zlíbilo.

„No dobře, ale když jsi u nás, uvítáme, pokud přiložíš ruku k dílu,“ řekla moje máma.

Čekala jsem, že Julie odpoví: „Ne, děkuju,“ ale místo toho se zvedla ze země a začala sbírat stuhy a balicí papír, který jsem strhala z dárků. Připadala jsem si zbytečná, protože jsem jako jediná nepomáhala, a tak jsem

si narovнала narozeninovou čepičku, dala Ťapce pusu na čumák a vstala taky.

„Tumáš,“ řekla Julie, „potřebuješ víc narozeninového lesku.“ Natáhla se ke mně a uvázala mi okolo zápěstí stejnou zlatou stuhu, jakou předtím připevnila Ťapce na obojek. Pak si přilepila na čelo stříbrnou mašličku. „Jak vypadám?“ zeptala se, zašilhala, zvedla bradu a zaujala pózu jako modelka.

„Úchvatně,“ odpověděla jsem. Daly jsme se do smíchu a já se najednou cítila tisíckrát líp. Julie je tak bláznivá. Vždycky ví, jak mě rozesmát.

Ťapka čichala k nějakému kusu zmuchlaného papíru, tak jsem ho sebrala a uvnitř uviděla malý zabalený předmět.

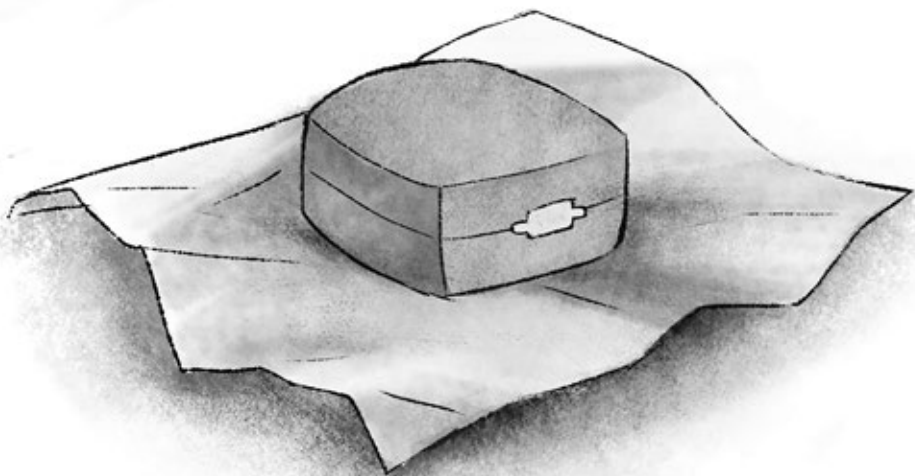
„Co to je?“ vykřikla jsem a zdvihla ho, aby se máma mohla podívat.

„Jé!“ řekla máma. „Úplně jsem zapomněla. To je dárek od babičky a dědy. Do toho, rozbal ho!“

Rozvázala jsem stuhu a opatrně sloupala lepicí pásku z lesklého papíru, abych ho neroztrhla. Uvnitř se ukryvala tmavá sametová krabička, úplně stejná, jako má maminka na svoje oblíbené náušnice.

Vzrušením jsem se celá napnula a srdce se mi rozbušilo jako natahovací hračka na klíček těsně předtím, než ji pustíte z ruky.

Otevřela jsem krabičku. Julie zalapala po dechu.

Třetí kapitola

Překvápko

„To je poník!“ zapištěla Julie a natáhla se po krabičce. Ale já ji držela pevně a zírala na náhrdelník uvnitř. Byl tam přívěsek s poníkem na tenkém zlatém řetízku. Poník měl jedno kopyto zvednuté, jako by byl připravený dát se do klusu. Modrý drahokam, který měl místo oka, zářil a třpytil se v odlescích světla. Nikdy jsem neviděla nic tak nádherného.

Usmívala jsem se tak moc, až mě z toho začala bolet pusa. Moje narozeninové přání se splnilo.

„Zkus si ho, Katko!“ vyzval mě táta.

Přidržela jsem si vlasy nahoře a táta mi zapnul řetízek okolo krku. Trochu jsem se narovnala a najednou jsem si připadala starší.

„Rozkošný,“ prohlásila máma a pokyvovala souhlasně hlavou. „Velmi elegantní.“

Běžela jsem se podívat do zrcadla. Přívěsek byl dokonalý. Udělal dojem dokonce i na Ťapku.

„Ten je tak krásný! Nech mě, ať si ho taky zkusím,“ řekla Julie a šla za mnou.

„Za chvílku,“ odpověděla jsem.

Julie nevypadala zrovna nadšeně.

Tom si opovržlivě odfrkl. „Teda,“ pronesl a významně si přitom ovíval obličej, „něco tu smrdí jako koňský bobek. Jsi to ty, Katko?“

Vyplázla jsem na něj jazyk a popadla Julii za ruku. „Pojď, půjdeme si hrát do mého pokoje.“

Vyběhly jsme schody s Ťapkou v patách. „Nepouštějte se do žádných velkých her!“ volala za námi zdola máma. „Juliina máma tu bude každou chvílku.“

„Leda by na mě zase zapomněla,“ zamumlala Julie, když jsme se nahrnuly do pokojíku.